Any I Núm. 11

Catalunya

Revista Literaria Catalana

Manel Folch i Torres

Preu: 25 cèntims

LA ORTOPÈDIA MODERNA

de BARTOMEU CARCASONA

TALLERS I DESPATX ÚNIC:

ESCUDILLERS BLANCS, 8 (Darrera Plaça Reial) Telèfon 3328 A **Barcelona**

Especialitat en la construcció de la **Cotilla Ortopèdica Moderna** per a corregir i curar les **Escoliosis i Desviacions** de l'espinada en tots sos graus, model especial de la casa.

Braguer articular regulador
model especial de la casa, per a la retenció absoluta de l'hèrnia

Faixes ventrals de totes classes
per reduir el volum del ventre

Faixa-cotilla, etc., etc.

Aparells Ortopèdics
i expressos per a cada infirmitat, perfeccionats i lleugers per a curar o corregir els **peus, Varus, Equino o punta, Genus, Valgum** interior o exterior

Aparells especials per a paràlisis infantils

Coxàlgias
Cames, braços artificials. Benes de goma per els recent operats.

Tirants Omoplàtics
per a evitar el carregament d'espatlles

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

FERRÁN GUIU

SASTRE

Per a vestir bé i barato encarregueu vostres trajos i abrics en aquesta casa

Gran especialitat en trajos model americá

A tots els soscriptors d'aquesta revista sels fará el 10 per 100 de descompte en els seus encárrecs

BASSES DE SANT PERE NÚM. 3-BARCELONA

Any I — Barcelona 9 de Desembre de 1921 — Núm. 11

Catalunya

Revista Literaria Catalana

Portaveu de tots els Jocs Florals i concursos literaris de Catalunya — Es publicará cada quinze dias

Director Literari ANTONI OLLÉ I BERTRÁN

SOSCRIPCIÓ: Barcelona, trimestre ptes. 1'25 — Fora, trimestre ptes. 1'50

Redacció i Administració: COTONERS, 6, entresol

NOSTRES POETES

Manel Folch i Torres

La vida parla...

El cloquer del Asil dona dues batallades de la tarda. Les galeríes del benèfic establiment prenen de sobte una gran animació. De tots cantons ixen grans corrúes de vells i velles... Uns amb son bastó rústec, altres amb llur crossa, alguns altres més, de braç, brasset d'un altre company que'ls hi fa d'apoi o de guía...

El sol ja's remunta més amunt del primer pis i els jardins del claustre van prenent sa faisó de cap-el-tard. Un vent tardoral gronxa les branques dels arbres espolsant les escurrialles de la dolça ombra del istiu; les fulles seques, empeses pel vent, s'enlairen com si fossin les ànimes dels pobres vells, que arraulits en el llit, no podràn gaudir de les dilicies primaverals venideres.

Dues monjes obren dues portes, dels dos grans reixats de l'entrada de l'Asil. Els homes, per una; les dones per l'altra. Tots van cap a la sortida amb pas calmós sens precipitació. Un cop han travessat la porta, el seu pas, pren més ànim i agilitat, emprenent tot seguit una adressa decidida.

Només dos han acabat de sortir, potser han sigut els darrers. Ell, un home d'uns seixanta cinc anys, ni alt ni baix, cara afeitada i cabells blancs, sos ulls negres, brillen encare a travers de les ulleres. Vesteix americana i ermilla de panyo, pantalons de vellut, gorra i espardenyes i enrotlla son coll una bufanda de cotó.

Ella, també apar haber tombat els seixanta, no és tampoc ni alta ni baixa, emprò va un bon troç encorvada d'espatlles. Un vestit de cotó, que li ve fins gran; porta devantal i mocador al cap qu'en prou feines ja li resten cabells blancs; calçada amb sabates grans amb botons, talons torts i puntes escapçades.

Són els únics que al sortir, han restat devant de la porta de l'Asil, indecisos, sense saber cap a quin cantó tirar. Sembla com si fossin extranys en aquell carrer, son esguard esgarriat d'una banda a l'altra no ha fet esment de que tots dos s'habien parat pel mateix motiu. De que l'un estaba prop de l'altre, cercant un camí on adressar sos passos vers qui sab on...

Per fí han determinat caminar, tots dos van gairebe de costat i encare no s'en han adonat. Travessen el passeig i s'en van vers una plaça gran que hi ha un poc més amunt que està deserta; no hi ha ningú. El sol hi plana i l'aire és més tebió. Els dos vells han tingut la mateixa pensada. S'han assentat en el mateix pedrís l'un al costat de l'altre.

Fins are no s'han vist.

—Bones tardes; diu ell.

—Bones tardes; repeteix ella.

No es diuen res més. Ell, distret, apoiant la seva barba demunt el bastò, apar distret amb çò que passa de tant en tant. Ella, amb les mans sota el devantal, apar repassar quelcom de records íntims...

Resten així una bona estona. De cop ve una ventada i s'emporta la gorra d'ell.

—Vatua el vent... i corre a cercar la gorra que s'ha aturat en una parterre que hi habia un poc més ençà del pedrís, i s'entorna a assentar-se.

—Lo que si no vos la poseu ben ensorrada, diu ella mig somrient, serà fàcil que tinguen de tornar a corre.

—Ja vos dic torna ell, que'l fred apar enguniós, derrera l'estiu, ja frissa per a tenir devant la tardor.

—Ja fa un temps de diables diu ella, sort d'aquest solet.

—Ja res hi pot, lo que es els que som vells, quan estém de cara a l'hivern ja cal que'ns posém la pell en remull... li ha replicat.

—Ja se sap, un jorn o altre ens ha de tocar l'hora...—ha dit ella.

Amb rapidesa, ell, al esguardar a n'ella, fa una suspensió, com si li vingués a la memòria quelcom d'extraordinari, çò que fa que se la torni a esguardar amb més fieresa. Ella, ho observa, i també se l'esguarda amb la mateixa atenció.

—Dispenseu, li diu ell per fí amb resolució, m'apar que vos no'm sou desconeguda; que vos conexo de molt temps.

—Això mateix, respon ella, estic observant ja de vos.

—No, no m'enganyo—amb molt d'interés afegeix ell. No vos dieu Rosa...?

—I vos Quimet, l'interromp ella amb incontinguda alegría.

—Sí!—li diu ell, aixecant-se amb la rapidesa d'un llamp, i com decidit a anar-la abraçar foll de satisfacció.

Però ella, la Rosa, s'ha quedat muda, amb el cap baix i sense poguer parlar. Ha agafat una punta del devantal, i s'aixuga una llàgrima que li regala cara avall, de sos ulls, ja sense brill, gairebé secs de tant plorar en les misèries de la vida.

En Quimet ha comprés desseguida, l'embarg que aquesta avinentesa ha desvetllat en el cor de la velleta Rosa, i abatut, s'ha tornat a assentar-se ben be aprop d'ella, sense dir-li res i contenint també un plor de pena o be de goig, que ni ell mateix ho sap, però que espurneja en sos ulls...

Al cap d'una molt llarga pausa, han tornat a conversar. Han parlat de quan ella era aprenenta d'una cotillaire que hi habia més amunt de l'impremta qu'en Quimet n'era aprenent caixista. Habian tingut relacions prop d'un any i malgrat estimar-se forsa renyien sovint, però després sempre trobavan una avinentesa per a fer les paus.

Però heus aquí que una vegada amb una d'aquestes renyines, el pare d'en Quimet, va tindre d'anar a treballar a fòra de Barcelona, i amb ell se'n va endur a la seva muller i fill, i on hi van estar molt de temps contra la voluntat d'en Quimet, que se'l va privar de poguer trobar una d'aquelles avinenteses que'l feia tornar l'amor de la Rosa.

Ja va tornar, be prou a Barcelona en Quimet, de fadrí impresor i decidit a fer les paus amb la Rosa. Però la cotillaire on ella treballava habia plegat, ni ningú d'aquell barri se'n recordava... Ell, profondament apesarat va jurar no casar-se amb ningú més.

Ella, la Rosa, més joveneta, no se'n va recordar d'ell. Va anar creixent, i quan ja era una mosseta d'uns vint anys, la van casar amb un mosso de l'Estació, al qual li podia més el vici del beure i el joc, que les ganes de treballar.

Tres fills hi va tindre, però, cap li va poguer fer la creixensa. Els vicis de llur pare els hi fou la dalla de la mort, com ell sigué son mateix botxí...

Tant en Quimet com la Rosa, arribaren a vells, tips de treball i sens el dolç conçol de la família. La seva darrera llar sigué l'Asil, tot just feia un jorn que hi eren tant ell, com ella...

El sol ja se'n habia anat vers les derreras montanyes de la nostra ciutat... L'aire era fred i humit... Les boires s'empaitaven sota un cel de color de plom...

Els dos vells s'aixecaren per fí, i de braç brasset i pas calmós, amb l'esperit reconfortat, d'haber trobat per fí son companyó pels derrers dies de sa vida.

Les portelles de l'Asil, ja estaven fermades. En Quimet va estirar la cadena de la campana, brunzint una batallada... Al cap de breus instants s'obren i ells entren, i mentres xisclen els forrellats de la porta, que torna a cloures, se sent la veu rondinaire de la monja:

—Una altre vegada, estareu tres dies sense sortir!...

A. Hurtado i Monrós

IDÍL·LICA

ELL

Amic, escoltem, parla amb franquesa
míram la cara, digues ben clâ,
creus que m'estima? creus que pot ser
que la Maria em pugui estimâ.

Ella, tan bella, casta i formosa,
d'esguards angèlics com llum d'estel
Ella, tan gràcil com una rosa
que sigui feta amb bocins de cel.

Que té la boca de clavellina,
que té la cara de pom de flors
i les manetes com una nina,
i'ls rulls que semblen fets d'or sedós.

Porta la flaire de la poncella
tot just desclosa a la llum del sol,
que té les galtes com de rosella
i el riure alegre de picarol.

Les papellones deuen voltar-la
com la violeta, sentint dalit,
i al fí reposen per contemplar-la
ben confiades sobre'l seu pit.

Les flors boscanes quan ella passa
l'embaumen tota del perfúm seu.
Té la pell blanca, i al lluny es glassa,
de gelosía la blanca neu.

I creus possible que pugui aimar-me?
I ella m'estimi també an a mí?
pel seu afecte rê'm fa matar-me!
si ella em volía tant-sols així!...

ELLA

Falten vuit dies mareta hermosa
per celebrar-se'l meu casament
i estic oh mare! tota conmosa,
febrós cavila'l meu pensament.

I'm faig preguntes a mí mateixa
sense saberme-les contestar,
a vos oh mare! que m'heu vist crèixer,
penso, i no dupto que ho puc contar.

Jo prou pregunto mareta meva
còm pot aimar-me si valc tan poc?
com és possible que'm vulgui seva
sent tan lletgeta per ell com soc.

Tan ben plantat i formós a l'hora,
tan presumit i galàn com és.
No sé que tingui jo cap penyora
per captivar tan gentil promés.

Te una masía tan rica i bella
que ni amb deu hores s'en troba cap,
i fins m'enveja tota donzella,
qui no's pot treure'l meu goig del cap.

Sap dir les coses d'una manera
que semblen dolces, dolces com mel,
té una mirada tan encisera
que fa esvahir-ne tot el recel.

Digueume mare, digueu marona,
creieu possible que'm vulgui a mí?
Ja prou l'estimo mareta bona,
si ell m'estimava tant-sols així!...

GOIG

Pàssen els dies i els dos promesos
s'estimen força, ja són casats
que'ls seus afectes, pels dos compresos,
des d'allavores qu'estàn juntats.

Ell se la mira ple de tendresa
i un bes l'hi estampa demunt del front,
ella amb somriure de gentilesa
esdevé roja que casi's fon.

Oh esposa meva! dolça companya!
digne amigueta, reina del cor
veig fa alguns dies qu'estàs extranya
com si volguessis arrencà'l plor.

Es que sofreixes? digues Maria,
digam-ho tot i no'm callis res
que martiritzes l'ànima mia,
i sento amb febre mon cor malmés.

Baixant els ulls tota avergonyida
l'hi diu conmosa, molt baix, baixet...
que'n ses entranyes un altre vida
vol bategar-hi dins d'un cosset.

I ell ple de joia molt fort l'abraça
pensant alegre amb l'infant promés,
i'l cor batega i no sap que passa,
que salta i balla com si jogués.

I mira d'ella aquells ulls formosos
plens de bonesa i dolç encant,
semblant-li veurer dintre d'ells fosos
els ulls alegres d'aquell infant.

ANTONI OLLÉ BERTRÁN

Vell carrer

A Paulina Masdeu.

Devant d'aquest carrer de cases pobres
arrecerat als peus de Montjuic
No sé si ploro o ric.
Al bàlsem del record el meu cor obre's
i esmento, tot passant, el temps antic.

Igual com si visqués la verge esquiva,
quin encant s'esvahí per mon torment,
me persegueix de nou, amb força viva,
el desitg de cantar tot lo existent!

Mes no és are per mí çò que té caire
i poder immediat per fê extremí,
sino l'amor d'ahí
i tot lo que al meu vol m'emporta l'aire.

Es, de primer, l'esclat de clavellines
que surten no sé cóm de tras-cantó,
duent al pensament aquell balcó
on somniava els adeus de ses mans fines.

I, després dels clavells, és la porxada
que no ha d'aixoplugar mai el meu cos...
I, després del porxat i de les flors,
—com ombra del passat idolatrada. —

la imatge persistent de la donzella...
que, muda per la mort, guarda'l secret
de que vindre a passar per aquest indret
era viure un instant de maravella.

EUSEBI RODRÍGUEZ

Quadre trist

Arrambats en un sòcol de pedra del pòrtic de l'església, hi ha un grup de misèria, l'home i l'infant que pidolen caritat.

¡Quín quadre! L'home, sec i escardalenc cobert de pellingos, deixa entreveure en son rostre la fam i la misèria, du els cabells en desordre, la barba i el bigoti crescuts com l'agram i sa faç és desencaixada, ses galtes seques i empotrades i sos polsos ensorrats i solcats per venes blaves. El pobre infantó que romàn en son braç, víctima ignoscenta de l'avaricia dels homes, és un nin de cabells d'or, un Jesuset petit, un angel de Murillo. Pels estrips de son vestidet es veuen ses carns moradenques pel fred que l'assota i el fa petar de dents.

La tarda és d'hivern, un vent tramontanal arrenca les fulles dels arbres i arremolinant-les en cursa folla les fa dançar d'ací d'allà, i l'home amb els ulls fixos en terra talment com si volgués descobrir els secrets de ses entranyes, romàn estàtic amb la mà estesa com d'esma esperant que algún vianant tingui la voluntat de despendre's d'una miserable moneda de coure i llençar-la en aquella mà nervuda o a la gorra que té als peus.

Alguna que altre vegada passa algún extraviat roig de pel, ben abrigat i enguantat, es mira el grup, fa una mueca de fàstic i apressa el pas tot arrossegant per la cadena el gos, gras, lleig i xato que amb tot i ésser una bèstia és més feliç i inspira més llàstima que no pas un pare amb son infantó voltats de misèria.

Al veure això, l'home es redressa, clou la mà amb ira i mormola uns mots intel·ligibles. Quan en ésser negre nit passo pel lloc on romanen, em commouen i mirant no ésser vist, poso a la mà estirada de l'home, l'almosta que duc en el butxacó. I l'home quan sent el cal-fred de les monedes aixeca el cap i amb els ulls anegats de llàgrimes i la veu fosca i rogallada em diu: «gràcies... gràcies». L'infantó es desperta de sobte i amb els seus ulls blaus i rodons em mira d'una mena de manera tan dolça, tan dolça, que sembla que em digui: «gràcies... gràcies».

Emocionat apresso el pas no sens que de tant en tant giri el cap per veure'ls...

SALVADOR MAJÓ

Fou un jorn

A la gentil pomellista Na Josephina Viñas.

Que són ben mortes
mes il·lusions
prou ho refilen
entre'l brancatge
les caderneres i'ls gafarrons.

Vaig renyir amb la poesia
fou un jorn d'anyorament...
més mon cor tant s'entristía
que ploraba amargament.

Res podía consolar-me
del greu sofert pel cor meu
era en va desesperar-me
sols m'aconhortava Déu.

passaren dies, passaren anys
i esfulladisses mes il·lusions
plenes de penes i desenganys
morir vegeren els seus afanys

Avui mon pit trencat se'm núa
plorant sens treva l'amor perdut.
Soc infeliça criatura
que va morint-se de solitut.

Oh poesia! no'm desemparis
acull-me hermosa dintre ton pit
no m'abandonis, no m'aclaparis
que són mes joies? Eterna nit.

Que són ben mortes
mes il·lusions
prou ho refilen
entre'l brancatge
les caderneres i'ls gafarrons.

FRANCESC MORAGAS

Confessions del amic

Es deia Eularia—Laya l'anomenava una mosseta amiga—i era, per mí, la perfecció de la dòna; intel·ligenta i formosa.

Tú vares dir-me un dia—recordo que ens creuarem casualment—que t'agradava perque tenía el físic de dòna immaculada. Poc sabies que n'estava bojament enamorat jo, malgrat no haber-li parlat mai i desconeixent ses senyes.

Amic meu, tú qu'em coneixes a fons, no vares endevinar ma estimació ni mon sofriment més tard. Es clar que devia contar-tho tot, però l'estimava tan intensament, tan fondament, que vareig témer sería víctima d'una mofeta teva.

Un dia sentintme prou eloqüent rompí el silenci i ella'm contestà discreta. S'inicià un idili després, i una nit tú m'aturares; estava emocionat, frisós. L'habia besada per primera volta.

Nostra estimació fou un xic secreta, però pura. Raimond—un jorn em digué—s'apropa el meu Sant Patró!...

El deixar-la sentí una grossa intriga. Vareig creurer que era una obligació, un deure d'enamorat, fer-l'hi un bonic present. Mes jo no disposava de bastants cabals per a satisfer un capricі. Cregui intencionades les paraules d'ella i per ella, per mon amor podia concòrrer a qualque mitjà. I vareig fer-li ofrena d'un valuós collaret, que es negà rodonament acceptar, refusant-lo després de ma insistència. Sortí desconsolat, ofuscat d'aquella entrevista.

Després, tú ja aecordes el meu precipitat viatge i més tard la mort de la meva santa mare que al cel siga. Vaig a fer-te una revelació, estimat amic, que m'omple de vergonya. La meva mare morí maleïnt-me, li habia furtat els pocs diners que deixà mon pare al morir, per a comprar el cobdiciat collaret, que refusà ma estimada. Oh Déu meu, és que l'estimava bojament a aquella dòna que també fou víctima del meu mal cap. Es recluí en una santa manció, per escampar la pietat de Déu i dolsificar, tal volta la complicitat de la meva falta.

Avui regirant uns papers ha vingut a les meves mans aquella joia fatal que sembla feta de llàgrimes humanes.

Han passat per ma pensa visions remembradores i en un colp de follía l'he llençat al foc. Al engolir-lo les brases m'ha semblat oïr—al esberlar-se cada llàgrima—una ressó confosa de blasfèmies i oracions i dintre una fumarela espessa de color de plom s'ha destacat una efigie abrumadora, esquelètica; la mort.

S'es tornat cera el color de plom i he vist una monja amb els cabells tallats; tota pal·lida, tota mística, tota vestida de blanc.

Mon somni

A ma estimada Lluisa.

Voldría anarme'n mar endins
allí ont la mar és tota blava,
i sols tenir per mon esguard
l'escuma blanca i l'ona brava.

Vondría anarme'n mar endins
i res saber d'aquesta terra!...
i allí cantar-te mon amor
ben lluny del món tan ple de guerra!.

Allí faría el primer bes
en ta boqueta tan rosada!...
i de cada ona de la mar
et donaría una abraçada!...

Per endolcir el nostre amor
ens cantaría la sirena!...
i ens vetllaría amorosit
un raig de lluna tota plena!...

I la bravesa de la mar
es rendiría a la hermosura!...
I les onades tot cantant
com jo et dirien: «Verge pura»!...

JOAN MARTÍ I APARICI

Teatres

La primera volada

Ha estat estrenada al Romea la bonica obra en tres actes d'en Pous i Pagés, *La primera volada* assolint entre'l públic un veritable èxit com totes les obres que aquest autor ha presentat a l'escena.

Aquesta última és una producció d'un estil diferent de les altres, però en el llenguatge de la mateixa s'hi veu la ma de l'autor de *Papellones*, que ressalta amb el seu agradós estil; ben jugada, ben escrita i que amb tot i tenir moltes converses llargues no's fan pesades mercès a la seva elegància subtil i fina.

Té un argument un xiquet vulgar però que sempre és agradós al públic. El segon acte és molt bonic i es nota en ell l'admirable comediografia d'en Pous i Pagés que fa entusiasmar al públic fent sortir al autor al acabar l'acte.

El senyor Montero fa una creació admirable amb el seu paper d'home de món.

El galàn jove senyor Grases, es mostra en aquesta obra com un admirable actor, deixant entreveurer que amb el temps pot arrivar a ser un excel·lent artista.

L'obra i la interpretació portaràn molt públic al nostre teatre Català.

L'Admirable Crichton

L'Admirable Crichton és una comèdia purament conservadora i a més d'això una comèdia anglesa, que porta en sí una estructura teatral molt escaienta.

Es una obra essencialment anglesa plena d'un humorisme refinadíssim, sense cap mena de caricatura.

La traducció catalana que s'ha presentat a Romea és traduida d'una versió francesa que porta certes paraules i matiços que varien completament l'intenció del autor com pot veures al acabament del segon acte i en algunes altres escenes de l'obra.

En Montero ha volgut presentar en aquesta comèdia un llenguatge acadèmic i polit, cosa que és molt d'apreciar però que en diferents moments el porta tot sovint a desvirtuar la naturalitat tan necessaria a l'escena amb frases i situacions que tenen una importància especial i oportuníssima.

El públic va aplaudir molt la traducció i la interpretació que fou molt acertada i portada a terme amb tota cura.

CORRESPONDENCIA

L. Navarro.—No'ns agrada.

J. B. Rodés..—Envii més bó, que ja pot.

Amadeu Anguera.—El tindrém present.

J. M.ª Soler.—Arreglat, pot anar.

S. Majó.—Avui li publiquém un treball, l'altre anirà aviat.

Porta i Estany.—L'altre treball anirà al proper número.

A. Torrell.—Anirà'l proper número.

J. Martí.—En publiquém un l'altre anirà aviat.

Lluis Tierz.—Anirà. Envii coses més llarguetes.

J. M. Riudeflor.—No'ns agrada.

P. Palomar.—Avui ho publiquém, envii més treballs.

Eusebi Rodríguez.—Avui ho publiquém envii més treballs.

Andreu Nogués.—Si ho adoba potser podrà publicar-se.

J. Martínez.—Anirà.

Pere Gelabert.—Anirà.

P. Balcells.—Paciència, jove.

A. Gibert.—Anirà.

Pere Puig.—Ho publicarén prompte.

Aimeric.—Passi per la redacció.

AVIS

Avui publiquém l'últim cupó del Concurs i des d'are ja's poden enviar els treballs acompanyats dels quatre cupons corrents, des d'avui fins al dia 20 d'aquest mes que finirà el plaç d'admisió i seràn adjudicats els premis, que són molt bons i al mateix temps donarém a conèixer el cartell de nostre tercer Concurs que serà el millor de tots.

NOTA.—Per molt aviat anunciarém una gran sorpresa. Què serà?

Tallers Gràfics de F. & A. Tiffon en Cta. — Carrer d'en Guardia, 9, Barcelona

VOLEU VESTIR BE I EL-LEGANT?
Encarregueu vostres trajos a la casa
Lluis Pinyol
Jaume I, 15 (entrada Trompetes, 2, 1.°, 2.ª) - BARCELONA

CASA BASTIDA

Passeig de Gracia, 18

Gran Bazar de Sastrería estil Nord-americà

En els moments actuals, amb l'impuls de les grans baratures, s'ajunten els millors estímuls, i es quan el lluhiment mercantil ofrena les millors ventatges al comprador.

Nosaltres oferim una baixa de preus que, amb comparació als de l'any passat, han sofert un 50 per 100 de rebaixa.

SECCIÓ DE SASTRERÍA CONFECCIONADA

Trajos, des de **40** ptes. Abrics, des de **30** ptes. Impermeables, des de **35** pessetes. Gabardines, des de **50** ptes. Pantalons, des de **7'95** ptes. Nostres trajos son confeccionats amb tanta cura, com els fets a mida, amb telas de *Gran Chic* gust i tall anglés.

SECCIÓ A MIDA

En aquesta secció, i amb im-millorables robes de *Gran Chic*, tenim establerts els preus següents: des de **50, 60, 75, 90, 100** i **125** ptes. els millors. Dins d'aquests preus podem confeccionar trajos, abrics, gabardines i altres robes, tant de sport com d'etiqueta, per dit motiu hem adquirit a París «L'homme Chic» de la casa Rossuth, col·leccions extensíssimes de figurins per home, amb tota clase de robes de sastrería.

SECCIÓ DE CAMISERÍA

Camises confeccionades des de **4'95** ptes. Camises a mida de madapolám Vídua Tolrá, a **10** ptes. amb *petxera* piqué. Calsotets des de **3'50** ptes. Colls des de **0'50** ptes.

GÉNERES DE PUNT

Mitjons, des de **0'50** ptes. Mitjons seda, des de **3'50** ptes. Bufandes llana, des de **2'95** ptes. Botins, des de **3'50** ptes. Borceguins, des de **25** ptes. Sombreros, a **9'95** ptes. Guants, des de **1'95** ptes. Pijames, des de **9'95** ptes.

Lo módic dels preus no'ns priva d'obsequiar, segons la compra, a nostres clients amb diferents regals. Els que des de fora volen servir-se de nostre casa, remetent 0'50 ptes. en segells de correu, l'hi enviarem, mostres, catáleg, centímetre i un sistema que permet pendres la mida per sí mateix.

L'Exit del dia!!!

Solzament amb **"Dolodens"** desa-
una desfila de pareig
al moment el mes fort mal de caixal.

Totes les families haurien de tindre un estoixet
amb pinçes, cotó **"Dolodens"** per varies
i una botelleta de vegades.

El que'l compra queda satisfet de lo poc que
costa comparat amb lo molt que val.

Sols costa **SET RALS** al carrer

Santa Ana, 23. - Barcelona

TALLERS GRAFICS

— DE —

F. & A. TIFFON EN CTA.

FUNDATS EN 1855

Proveedors de Corporacions Oficials
Entitats Bancaries i grans Indústries

TREBALLS GENERALS D'IMPREMTA, LUXE I EDICIO

Carrer Guardia, 9 BARCELONA

CUPÓ NÚM. 4

F.CA DE GÉNERES de PUNT

JOSEP COLLDEFORNS

Salmerón, 99

Telèfon, G. 276

BARCELONA

USÉU L'ACREDITAT LLAPICER GF es PRACTIC i ELEGANT

N'hi ha també de llargs amb subjectador i curts amb anella

Amb cada llapicer s'entreguen al públic 24 minas de recanvi o sigui 80 centímetres de mina tota aprofitable. Conté goma per a borrar

DE VENDA EN TOTES LES PAPERERIES